

Op weg naar Sint-Jacob van Compostela (3)

Nick is ondertussen zowat een maand te voet onderweg naar Compostela. Hij is reeds een heel eind opgeschoten. Nog een dikke 300 kilometer, en dan arriveert hij in het pelgrimsoord. Hij stuurde ons volgend verslag door.

9. De volgende ochtend is minder fris door een snurker die mij de hele nacht heeft wakkergehouden. Vooruit toch maar.

Intuïtief ga ik naar Oviedo met de bus. Meteen aan het begin van de oudste weg, de camino primitivo. Ieder doet zijn eigen Camino!

Van hieruit nog zo'n 315 kilometers. In een voormalig priesterseminarie zijn er verschillende slaapzalen ingericht voor de pelgrims. Zeer sober. 's Nachts kan ik opnieuw niet goed slapen en ga op verkenning. Ik ontdek wat info over een spiritueel boek : *El peregrino ruso*. Het wordt aangeraden aan pelgrims die naast een uitwendige pelgrimage ook een inwendige weg van gebed willen afleggen. Of wie openstaat voor een katharsis om in het reine te komen met zichzelf. Gezien het gewicht van mijn rugzak kies ik voor een ebook op mijn smartphone.

's Nachts lig ik opnieuw in een varkensstal van snurkers. Mijn kamergenoten vertrekken vroeg en ik maak vervolgens inventief gebruik van de enkele vroege uurtjes om toch wat slaap in te halen. Officieel begint *de Primitivo* in de kathedraal San Salvador. 's Middags vertrek ik naar Escamplero. De herberg aldaar heeft kleine kamers met stapelbedden en ik zoek tactisch naar een slanke medepelgrim. Na een zelfgemaakt diner en ontbijt de volgende morgen vergezel ik mijn Israëlische kamergenoot zeer vroeg richting Salas. De eerste kilometers gaan goed. De tweede pauze duurt echter te lang voor Yefgeni.

In Grado kan ik droog mijn restjes als lunch gebruiken. Een groot spanbord *Refugees Welcome* kijkt neer over het centrale parkje. Pelgrims hebben van ver iets van vluchtelingen. We zijn toch wel wat verwant. Deze stad voelt goed voor vluchtelingen en pelgrims, dus ik ga hier inchecken in de donativo herberg. In de gloednieuwe keuken is het een plezier om te koken en zo kan ik een beetje besparen. Helaas wordt de nachtrust nog maar eens verstoord door een snurker.

De Amerikaanse vrijwilligsters voorzien in een ontbijt tussen 6 en 8 uur. Deze dag zal het weer rond de middag helemaal omslaan. De zon breekt stevig door. Na een stevige klim en afdaling bereiken we de vallei met het riviertje Narcea. De herberg is hier een oud klooster dat men via allerlei fondsen tracht nieuw leven in te blazen. Na een siësta om de vochtige warmte te ontvluchten, zie ik enkele lokale mensen de kerk binnengaan. Tijdens dit jaargetijde kan ik gelijk de koelte vinden.

10. Ik bol uit in Tineo. Een viersterrenhotel aldaar heeft ook slaapzalen voor pelgrims tegen normale pelgrimsprijzen. Hoera! Het Turks stoombad en sauna is toegankelijk voor alle gasten. De volgende ochtend gaat iedereen op weg, met of zonder koffie. Door de mond-aan-mondreclame weten we dat er in de komende tijd amper gelegenheid zal zijn om proviand in te slaan.

De volgende dag wordt een redelijk vlakke dagmars. Stilte voor de storm. Want de route splitst morgen in de hospitalenweg over de bergtoppen of langs de lagergelegen dorpjes. Op de langste dag van het jaar krijg ik de gelegenheid om erop en erover te gaan. *Klimmen maar*. Bovenaan is het bijzonder stil. Buiten koebellen hoor je niets. Waar koeien zijn, zijn vaak ook stieren en zeker in dit land. Dat idee wordt helemaal werkelijkheid als de camino door een kudde slingert. Ik waag het erop. De hitte houdt hen kalm. Gelukkig maar. Het waait en tegelijk is het heet. Dus ik ga mijn zomerhoed al lopend vasthouden. Het is dat of een zonnesteek. En het moeilijkste deel moet nog komen : de afdaling. Die doe ik meestal relatief traag om geen tendinitis op te lopen. Eén bronnetje 's morgens en een waterfles van

anderhalve liter blijken ontoereikend. God, wat ben ik blij dat er na twintig kilometer stappen een plaatselijke biernaam de gevel van een huis uitprijmt. Ik kan wel zeggen: nog nooit eerder maakten frisdrankjes hun naam helemaal waar. De app op mijn smartphone toont een resterende vlakke vier kilometers. Na 12 uren stappen kom ik eindelijk aan. Vanavond verkies ik een bed boven een bord. Slaapwel.

De nieuwe dag start in de dichte mist. Ook vandaag zal er weinig leven zijn onderweg, dus ik sla nog wat voedsel in. Ik wil een korte etappe doen vandaag, maar veel keuze is er niet. Ofwel een heel kleine ofwel een volledige etappe. Na zo'n 2 kilometers geven enkele pelgrims mee dat de herberg in het komende boerendal in renovatie is. Toch drijft de pelgrimstroom me voort. We vertrouwen erop dat het wel goed zit. In A Mesa zie ik enkele Italiaanse stappers op een bankje. En dan nodigt één van hen mij uit om een bed uit te kiezen in het huis van de grootste koeboerin. De dames hadden al kennisgemaakt. Wat een verrassing! Er wordt in alles voorzien. Lunch, diner, bed en ontbijt en dat voor een vrijwillige bijdrage. Heerlijke gastvrijheid. We worden bovendien aan tafel verwend met de Asturiaanse appelcider. Deze wordt van hoog in een groot glas ingeschonken en best in één teug leeggedronken.

Een nieuwe dag. Ook vandaag mist. Maar aan de andere kant van de berg is het volledig opgeklaard. Na een pittige afdaling slingeren we naast de rivier Navia. We dalen tot aan de wachterkrachtcentrale Embalse de Salime. Deze voorziet het hogergelegen dorp Grandas de Salime van groene stroom. Dit wordt aan de vooravond van "San Juan" mijn halte. Zijn verjaardag wordt in Spanje uitgebreider gevierd dan bij ons. Ik besluit empathisch mee te doen en mag de dag nadien in de tuin van het museumpje deelnemen aan de uitgebreide lunch.

Ondertussen ben ik al een maand onderweg en dat laat zich voelen. De 'koelvlloeistof' in mijn benen lijkt uitgeput. Ik neem nog eens een rustdag en drink er één op de gezondheid van Sint Jan de Doper.

Nick.

(wordt vervolgd)